

Voorwaarts mars in het klimaatmoeras

Een klimatoloog beheerst natuur-, schei- en wiskunde, snapt meteorologie en kan computermodellen op waarde schatten. Een econoom die klimaatrisico's wil doorgronden, kan vertrouwen op het nieuws en de Verenigde Naties of zelf het moeras van de klimaatwetenschap in waden.

Een moderne belegger houdt rekening met de risico's van klimaatverandering. Niet alleen omdat dit in de wet staat, maar ook uit eigen belang. Niemand ziet bijvoorbeeld graag zijn vastgoed onder water lopen. Het probleem is dat de meeste beleggers de verkeerde opleiding hebben gevolgd om klimaatrisico's te wegen. Een studie economie leert je niets over de rol van oceaanstromen in het klimaatstelsel, of over het verschil tussen wolken die de atmosfeer afkoelen of juist opwarmen.

Geconfronteerd met deze uitdaging kan de econoom of de belegger drie wegen inslaan. De luie weg is vertrouwen op het nieuws. Begin augustus lanceerde de VN bijvoorbeeld een persbericht over het zesde rapport van het Intergovernmental Panel of Climate Change (IPCC) over klimaatverandering. Daarin staat onder meer dat de voortgaande opwarming van de aarde hevigere regenval en overstromingen veroorzaakt, maar ook een stijgend zeeniveau, smeltende gletsjers en verlies aan zomerijs op de Noordpool.

Diverse kranten sloegen alarm over smeltende ijskappen op de Zuidpool. Daarvoor moeten journalisten dieper hebben gegraven, want het persbericht repte alleen van de Arctic (Noordpool), niet van de Antarctic (Zuidpool). Vermoedelijk volgden zij de tweede, iets taaiere weg die beleggers kunnen kiezen. Niet afgaan op het persbericht, maar de samenvatting voor beleidsmakers lezen. Die beslaat 40 pagina's. Gek genoeg staat daarin dat de hoeveelheid zee-ijs op de Zuidpool de laatste vijftig jaar geen noemenswaardige trend heeft vertoond, en dat er weinig bewijs bestaat voor dramatische scenario's op de Zuidpool. De alarmerende artikelen over de Zuidpool verraden dus

een gebrekkige beheersing van het Engels of een al te levendige fantasie.

De kloof tussen de manier waarop de pers evenals politici spreken over klimaatverandering en de wetenschappelijke kennis erover, is een hoofdthema in het boek 'Unsettled' van Steven E. Koonin. Deze Amerikaanse natuurkundige, gespecialiseerd in computermodellen voor kwantummechanica, begon zich vijftien jaar geleden te interesseren voor klimaat en energie. Hij werkte onder meer als staatssecretaris op het Ministerie van Energie onder President Obama en als Hoofd Onderzoek bij oliebedrijf BP. Aanvankelijk was hij ervan overtuigd dat de wereld afstevende op een klimaatcatastrofe. Inmiddels heeft hij zich ontpopt tot een criticus van de manier waarop niet alleen regeringen, maar ook bezorgde wetenschappers de inzichten uit de klimaatwetenschap presenteren.

Volgens Koonin bestaat er meer onzekerheid over de precieze werking van het klimaat dan uitspraken van beleidsmakers doen vermoeden. Die onzekerheid illustreert hij bijvoorbeeld met de variatie tussen de voorspellingen van klimaatmodellen in het IPCC-rapport en de moeite die deze modellen hebben om het verleden goed na te bootsen. Verder constateert Koonin dat de economische schade van klimaatverandering volgens het IPCC beperkt zal zijn, maar dat het uitbannen van fossiele brandstoffen de welvaarts-groei in arme landen zal smoren. Hij verwacht daarom niet dat zij zich aan hun uitstootbeloften gaan houden.

Zulke uitspraken maken Koonin ongeliefd. De invloedrijke klimaatwetenschapper Ben Santer typeert hem als een klimaatontkenner, wat Koonin tegenspreekt. Zo ben ik aangekomen op de derde weg. De derde weg staat garant voor verwarring en een toenemend besef van complexiteit. Toch is het de weg die een verantwoorde belegger dient te gaan. Want simplisme in het vermogensbeheer is ook riskant. ■

Bruno de Haas schreef deze column op persoonlijke titel. Het artikel geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van MPD weer.



Door **Bruno de Haas**,
Manager Bestuurs-
advisering en Beleg-
gingsstrategie, Media
Pensioen Diensten